

2) удостовѣрява се да ли мъртвото тѣло е лицето, за смъртта на което извършва слѣдствие, и

3) съставлява по установения редъ протоколъ за взетитѣ отъ него мѣрки.

Чл. 156. Когато се прави сѣдебно-медицински оглѣдъ, сѣдебния слѣдователъ съобщава на лѣкаря, ако той поиска, ония отъ събранитѣ за мъртвото тѣло свѣдения, които могатъ да служатъ за указание на лѣкаря върху това, на което той е длъженъ да обърне особено внимание, когато разрѣзва тѣлото.

Чл. 157. Сѣдебниятъ лѣкарь при изслѣдванието, като се ръководи отъ правилата на сѣдебната медицина, оглѣдва повърхността на мъртвото тѣло, неговитѣ вдълбини и отвори, ставитѣ, цѣлостта на коститѣ и състоянието на вътрѣшнитѣ органи, и до колкото е възможно, разяснава на присѣтствующитѣ значението на всѣко пятно, знакъ, рана и поврѣждение и измѣненіята отъ болкитѣ, опрѣдѣлява степенъта на гниlostъта и произлѣзлитѣ отъ нея явления и отговаря на зададенитѣ нему въпроси.

Чл. 158. Сѣдебниятъ слѣдователъ и поемнитѣ, а така сѣщо и другитѣ повикани лица при оглѣда на мъртвото тѣло, иматъ право да изказватъ своето мнѣние за тия дѣйствия и обяснения на лѣкаря, които имъ се виждатъ съмнителни. Тѣхнитѣ мнѣния се вписватъ въ протокола.

Чл. 159. Актътъ за оглѣдътъ или освидѣтелствуваніето лѣкарьтъ прѣдава на слѣдователя, ако е възможно, тутакси слѣдъ освидѣтелствуваніето, и въ никой случай не покъсно отъ *три денонощія*.

Чл. 160. Ако актътъ или освидѣтелствуваніето противорѣчатъ на обстоятелствата на слѣдствието, или когато има